

Clean deal

Een green of fairway heeft niet zoveel met natuur te maken, en onze weerstand tegen madeliefjes in kort gemaaid gras al helemaal niet

De afgelopen weken zijn er op Europees niveau weer de nodige discussies gevoerd over de toelating van glyfosaat voor de agrarische sector. Voor de golfsector is dat inmiddels geen relevante discussie meer, maar voor iedereen die geïnteresseerd is in mijn mening: ik denk dat dit middel gewoon toegelaten blijft voor de landbouw. Natuurlijk heeft dat – dit is de cynische verklaring – te maken met het lobbybudget van bedrijven als Monsanto, maar – dat is de tweede verklaring – ook met de effectiviteit van het middel. In de greenkeepingsector is iets vergelijkbaars aan de hand. Een paar jaar geleden, toen wij voor het eerst werden geconfronteerd met de term Green Deal Sportvelden, was de verklaring dat deze nodig zou zijn om op termijn een beperkt aantal middelen beschikbaar te houden voor de sector. Het achterliggende idee: door met de wetgever mee te bewegen en de ambitie uit te spreken om het gebruik van chemische middelen vrijwillig drastisch te verminderen, zou het mogelijk zijn om op termijn een aantal middelen te behouden. Ergens tijdens de ontwikkeling van de Green Deal Sportvelden lijkt die insteek 180 graden te zijn gedraaid. Die lijkt nu te zijn dat chemie volledig moet worden verboden in sport en golf. Op zich een loffelijk streven, maar is dat wel verstandig?

Daarnaast heeft dit vooral een symbolische betekenis. In kilo's middel of punten milieuschade is het verbruik van de sportsector waarschijnlijk minder dan 1 procent van dat van de landbouw, en dan nog eens toegespitst op een piepklein deel van de baan. Voor golfbanen en sportvelden heeft de maatregel wel verstrekkende gevolgen. Greenkeepers zouden meer gebruik moeten maken van de natuur om ziektes en onkruiden uit te bannen. Klinkt leuk, maar is ook beetje onzin. Een green of fairway heeft niet zoveel met natuur te maken, en onze weerstand tegen madeliefjes in kort gemaaid gras al helemaal niet. Het is jammer dat de NGF als alles overheersende speler in deze discussie op een bijna religieus fanatieke manier aanstuurt op het volledig uitbannen van

chemie. De maatschappelijke of milieutechnische noodzaak hiervan lijkt mij niet aangetoond. Aardig in dit verband is de introductie van het *recognised supplier label* dat de NGF vorige maand introduceerde. De insteek: aannemers mogen een bordje 'goedgekeurd door de NGF' op hun gevel schroeven als ze beloven de banen waarmee ze werken zo snel mogelijk GEO-gecertificeerd te maken. Lijkt mij een rare! Golfbanen zijn toch autonoom en beslissen dat toch zelf? Vergelijk het met een autodealer die voor mij bepaalt dat ik toch echt elektrisch moet gaan rijden. Ik snap die noodgreep van de NGF ook niet. Het voelt als een wanhoopsdaad, maar het GEO-certificaat is toch al een succes in Nederland en de uitrol van de Green Deal Sport idem dito? Of zit er iets anders achter? Wil de NGF meer inzicht in wat nu werkelijk gespoten wordt op de Nederlandse golfbanen? Aannemers worden namelijk verplicht dit netjes te registreren. Ook bijzonder: volgens mij is dat al jaren een verplichting.

Met vriendelijke groet,

Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofredacteur

Be social

Scan of ga naar:

www.Greenkeeper.nl/artikel.asp?id=9-7142